

LBDIS

We know
books

NIKKI ERLICK

MĂSURA VIEȚII

Traducere din limba engleză și note
IRINA-MARINA BORTOI

LITERA

București

Era greu să-ți închipui o vreme înaintea lor, o lume în care nu sosiseră.

Însă când au apărut prima dată, în martie, nimeni nu avea habar ce să facă cu ele, cu aceste cutii mici și ciudate care veniseră odată cu primăvara.

Toate celelalte cutii, din fiecare etapă a vieții oamenilor, aveau un înțeles clar, un plan de acțiune stabilit. Cutia de pantofi în care se găsea o pereche nouă și lucioasă ce avea să fie purtată în prima zi de școală. Cutia cu cadoul de sărbători, încununată cu o panglică roșie ca un cârlionț, ondulată cu pricepere pe tăișul unei foarfeci. Cutiuța în care se găsea diamantul îndelung visat și cutiile mari de carton, sigilate cu bandă adezivă și etichetate de mână, încărcate în spatele camionului pentru mutări. Până și ultima cutie, odihnind sub pământ, al cărei capac, odată închis, nu va mai fi deschis niciodată.

Toate celelalte cutii păreau familiare, ușor de înțeles, ba chiar așteptate. Toate celelalte cutii aveau un scop și un loc anume și se încadrau confortabil în cuprinsul unei vieți obișnuite.

Însă *aceste* cutii erau altfel.

Au sosit la începutul lunii, într-o zi altfel obișnuită, sub o lună altfel obișnuită, prea devreme ca să dai vina pe echinocțiul de primăvară.

Iar când au sosit cutiile, au sosit pentru toată lumea, toate în același timp.

Cutii ca niște mici cufere din lemn – cel puțin, *păreau* să fie din lemn – care au apărut peste noapte, milioane și milioane de cutii, în fiecare oraș și fiecare țară.

Cutiile au apărut pe peluze tunse cu grijă din subur-bii, cuibărite între gardurile vii și primele zambile în-florite. S-au așezat pe covorașe bine călcate în picioare din orașe, unde decenii de locatari trecuseră pragurile caselor. S-au scufundat în nisipurile calde din fața cor-turilor din deșert și au așteptat lângă cabane singurati-ce de pe malul lacurilor, adunând pe ele roua dimineții în adierea înălțată de pe apă. În San Francisco și São Paulo, în Johannesburg și Jaipur, în Anzi și pe Amazon, nu exista nici un loc sau nici o persoană care să nu fie găsită de cutii.

Era ceva deopotrivă liniștitor și tulburător în fap-tul că fiecare adult de pe pământ părea dintr-odată să împărtășească aceeași experiență suprarrealistă, ubicuitatea cutiilor fiind atât motiv de groază, cât și de ușurare.

Asta deoarece, în multe privințe, *era* aceeași expe-riență. În aproape toate felurile, aceste cutii erau iden-tice. Toate erau de culoare maro-închis, cu nuanțe roșiatice, reci și netede la atingere. Iar pe fiecare cutie era înscris un mesaj simplu, dar criptic, scris în limba maternă a destinatarului său: „Înăuntru se află măsura vieții tale“.

În fiecare cutie se găsea un singur fir, inițial ascuns de o bucată alb-argintie de material diafan, astfel încât până și cei care ridicau capacul să se gândească de două

ori înainte să se uite la ceea ce se afla dedesubt. De parcă însăși cutia te-ar fi avertizat, încercând să te protejeze de impulsul tău copilăros de a rupe imediat ambalajul. De parcă însăși cutia te-ar fi rugat să faci o pauză, să te gândești bine la următoarea mișcare. Pentru că aceea nu mai putea fi anulată.

Cutiile variau de fapt în numai două privințe.

Fiecare cufăraș purta numele destinatarului său individual, iar fiecare fir dinăuntru avea o lungime diferită.

Însă când au sosit primele cutii în martie, în frica și confuzia de pe moment, nimeni nu a înțeles prea bine ce înseamnă cu adevărat măsura aceea.

Cel puțin, nu încă.

NINA

Când cutia inscripționată cu numele Ninei a apărut în fața ușii, Nina încă dormea, iar pleoapele îi tremurau ușor în timp ce mintea ei somnolentă se lupta cu un vis dificil. (Era înapoi la liceu, iar profesorul cerea să vadă un eseu care nu-i fusese dat ca temă Ninei.) Era un coșmar familiar pentru cineva predispus la stres, dar nu era nimic pe lângă cel care o aștepta în lumea reală.

Nina s-a trezit prima în dimineața aceea, așa cum făcea de obicei, și s-a ridicat din pat fără zgomot, lăsând-o pe Maura netulburată în somnul ei. S-a strecurat în bucătărie, încă îmbrăcată cu pijamaua în carouri, și a aprins arzătorul de sub ceainicul pântecos de culoare portocalie pe care Maura îl găsise la un târg de vechituri în vara trecută.

Apartamentul era întotdeauna minunat de tăcut la ora aceea matinală, iar tăcerea era întreruptă numai de câte un șuierat ocazional produs de câte o picătură ce scăpa de sub capacul ceainicului și ateriza cu un sfârâit printre flăcările mici ale plitei. Mai târziu, Nina s-a întrebat de ce n-a auzit nici o agitație în dimineața aceea. Nu s-au auzit urlate sau sirene sau televizoare date tare, nimic care s-o alerteze cu privire la haosul ce se desfășura deja în afara locuinței sale. Dacă Nina nu și-ar fi pornit telefonul, atunci poate că ar fi reușit să

mai rămână în neclintirea aceea încă puțin, bucurându-se de timpul dinainte.

În schimb, s-a așezat pe canapea și s-a uitat la telefon, așa cum își începea fiecare dimineață, așteptându-se să citească vreo câteva e-mailuri și să răsfoiască diverse buletine informative până ce ar fi sunat alarma Maurei și ar fi dezbătut dacă să pregătească ouă sau fulgi de ovăz. Făcea parte din slujba Ninei ca redactoare să rămână informată, dar numărul uriaș de aplicații și canale crescuse cu fiecare an petrecut la acel job, iar uneori Nina era copleșită de gândul că și-ar putea petrece o viață întreagă tot citind, fără a reuși vreodată să țină pasul.

În dimineața aceea, nici măcar nu a avut ocazia să înceapă. De îndată ce și-a deblocat ecranul telefonului, Nina și-a dat seama că e ceva în neregulă. Avea trei ape-luri pierdute de la prieteni, iar mesajele se adunaseră de ore întregi, în principal de la ceilalți redactori din grupul lor de mesaje.

CE PLM SE ÎNTÂMPLĂ?!

Toată lumea a primit câte una???

Sunt PESTE TOT. Gen în toată lumea. Să-mi FUT una.

Inscripția e pe bune?

NU deschideți până nu aflăm mai multe.

Dar înăuntru e doar un fir, nu-i așa???

Nina simțea cum i se strânge pieptul și capul o furnică de amețală în timp ce încerca să pună laolaltă piesele întregii povești. A intrat pe Twitter, apoi pe Facebook, și peste tot era la fel, era plin de semne de întrebare și o panică scrisă cu litere mari. Însă de data asta, erau și poze. Sute de utilizatori care postau

fotografii cu niște cutii mici de culoare maro, găsite în fața ușii. Și nu doar în New York, unde locuia ea. Peste tot.

Nina a reușit să distingă inscripția din câteva fotografii. „Înăuntru se află măsura vieții tale.” Ce naiba însemna asta?

Inima îi bătea alarmant de iute, în ritmul întrebărilor din mintea ei. Majoritatea oamenilor de pe internet, dând piept cu același mesaj obscur de pe cutie, se adunaseră repede în jurul unei singure concluzii îngrozitoare: orice s-ar fi aflat în cutia aceea susținea că știe cât de lungă va fi viața ta. Timpul care ți-a fost alocat de cine știe ce forță superioară.

Nina era pe punctul de a țipa și a o trezi pe Maura, când și-a dat seama că și *ele* trebuie să le fi primit.

Cu mâinile tremurând, a lăsat telefonul să cadă pe canapea și s-a ridicat în picioare. S-a dus până la ușa apartamentului, puțin nesigură pe picioare, apoi a tras adânc aer în piept și a tras cu ochiul pe vizor, dar nu vedea până jos. Așa că a descuiat încet broasca dublă și a deschis timidă ușa, de parcă de cealaltă parte ar fi așteptat un străin, cerând să fie lăsat să intre.

Cutiile erau acolo.

Așezate pe covorașul cu citatul din Bob Dylan pe care Maura insistase să-l aducă cu ea când s-a mutat acasă la Nina. „Dacă nu ești mișto, ia-ți valea.” Probabil că Nina ar fi preferat ceva mai simplu, un covoraș neutru, cu model grilă, dar acel citat o făcea mereu pe Maura să zâmbească, iar după câteva săptămâni de târât picioarele spre casă, unde îl vedea în fața ușii, și Ninei ajunsese să-i placă.

Acoperind cea mai mare parte a literelor albastre scrise de mână pe covoraș, stăteau două cufărașe care

păreau făcute din lemn. Câte unul pentru fiecare dintre ele, se pare.

Nina s-a uitat pe hol și a văzut o cutie identică așteptându-l pe vecinul lor de la 3B, un văduv în vârstă care ieșea doar o dată pe zi ca să ducă gunoiul. S-a întrebat dacă ar trebui să-l avertizeze. Dar ce ar fi putut oare să-i spună?

Nina încă se uita lung la cutiile de la picioarele ei, prea agitată ca să le atingă, însă prea șocată ca să plece, când șuieratul ceainicului a trezit-o din transă și i-a amintit că Maura încă nu știa.

BEN

Și Ben dormea când au sosit cutiile, doar că el nu era acasă.

Se foia în scaunul lui îngust de la clasa economică, strângând tare din ochi ca să se apere de lumina de la laptopul vecinului, în timp ce milioane de cutii dădeau năvală în țară ca o ceață, la unsprezece mii de metri sub el.

Conferința de arhitectură de trei zile a lui Ben la San Francisco se încheiase la începutul serii, iar el luase avionul de noapte spre New York înainte ca în Golf să ajungă vreo urmă a cutiilor. Avionul lui a decolat chiar înainte de miezul nopții în vest și a aterizat imediat după răsăritul soarelui în est, și nici unul dintre pasageri și nici echipajul nu erau la curent cu ce se întâmplase în timpul acelor ore întunecate dintre cele două momente.

Însă când s-a stins semnalul „cuplați centurile“, iar telefoanele călătorilor s-au aprins toate odată, au fost puși imediat la curent.

Înăuntrul aeroportului se formau mulțimi în fața televizoarelor uriașe, unde fiecare canal oferea o perspectivă diferită.

CUTII MISTERIOASE APAR PE TOT GLOBUL.
DE UNDE AU VENIT?

CUTIILE SUSȚIN CĂ PREZIC VIITORUL.
CE ÎNSEAMNĂ CU ADEVĂRAT FIRUL TĂU?

Toate zborurile următoare erau întârziate.

Un tată care stătea lângă Ben încerca să-și liniștească cei trei copii în timp ce se certa la telefon.

– Abia am ajuns aici! a spus el. Ce să facem? Să ne întoarcem?

O femeie de afaceri care se uita lung la iPad începuse să-i informeze pe ceilalți pasageri cu privire la cele mai noi știri online.

– Aparent au sosit doar pentru adulți, a anunțat ea cu voce tare, către nimeni anume. Până acum nu le-a primit nici un copil.

Dar cei mai mulți oameni strigau aceeași întrebare în telefoane:

– Și *eu* am primit una?

Ben încă mișea ochii la ecranele cu neoane de deasupra, cu ochii uscați și iritați din pricina somnului agitat. Lui Ben, zborul i se părea întotdeauna o ocolire a timpului, orele din avion existând în afara continuumului normal al vieții de pe pământ. Dar până acum nu mai ieșise niciodată atât de clar dintr-o lume pentru a se întoarce în alta.

În timp ce mergea iute spre trenul de aeroport cu care avea să ajungă la metrou, Ben a sunat-o pe iubita lui, Claire, dar ea nu a răspuns. Apoi i-a sunat pe părinții săi acasă.

– Suntem în regulă, suntem bine, l-a liniștit mama lui. Nu-ți face griji pentru noi, întoarce-te în siguranță, atâta tot.

– Dar... *le-ați primit?* a întrebat Ben.

– Da, a șoptit mama lui, de parcă ar fi ascultat-o cineva. Tatăl tău le-a pus deocamdată în dulapul din hol. A făcut o pauză. Încă nu le-am deschis.

*

Metroul ce ducea în oraș era neobișnuit de gol, mai ales pentru ora de vârf a dimineții. Ben era unul din cei doar cinci pasageri din vagon, cu bagajul de mână vârât între picioare. Nimeni nu se ducea la muncă în dimineața aceea?

Probabil e o precauție de siguranță, și-a dat seama. Ori de câte ori era posibil ca vreun cataclism să lovească orașul, newyorkezii agitați evitau metroul. În puține locuri părea mai rău să rămâi captiv decât într-un vagon mic și lipsit de aer sub pământ.

Ceilalți navetiști erau tăcuți, încordați, așezați departe unul de altul și acaparați de telefoanele lor.

– Sunt doar niște cutiuțe, a zis un bărbat tolănit într-un colț. Lui Ben i se părea că e drogat cu ceva. Lu-mea nu trebe să se crizeze!

Persoana care stătea cel mai aproape de bărbat s-a mutat de acolo.

Apoi bărbatul a început să cânte în delir, dirijând cu mâinile o orchestră nevăzută.

– *Cutiute, cutiute, cutiute prăpădite...*

Abia atunci, în timp ce asculta glasul răgușit al bărbatului și melodia sinistă, a început Ben să-și facă griji cu adevărat.

Tulburat dintr-odată, a ieșit valvârtej la următoarea stație, Grand Central, și a luat-o la goană pe trepte, recunoscător să fie din nou la nivelul străzii, în confortul mulțimilor. Terminalul era mult mai populat decât metroul și zeci de oameni urcau în trenurile spre suburbii. Unde se duceau cu toții? s-a întrebat Ben. Oare chiar credeau că răspunsul la aceste cutii misterioase se găsea în afara orașului?

Poate că fugeau pur și simplu către familiile lor.

Ben s-a oprit lângă intrarea unui peron gol, încercând să-și orienteze gândurile. Cam un sfert din oamenii din jurul lui duceau cutii maro la subraț și și-a dat seama că și mai multe s-ar putea să se ascundă în rucsacuri și genți. Ben se simțea surprinzător de ușurat că nu fusese acasă când a sosit, sforăind neștiutor în pat, separat de cutia invadatoare doar de un perete scandalos de subțire. I se părea cumva o violare mai puțin gravă, în timp ce a fost plecat.

Într-o zi obișnuită, la gară ar fi fost o mulțime de turiști mișunând încoace și încolo, ascultând ghiduri audio, zgâindu-se în sus la celebrul tavan ceresc. Însă azi nu se oprea nimeni și nimeni nu ridica privirea.

Mama lui Ben i le arătase odată când era mic, constelațiile aurii decolorate de deasupra, explicându-i, pe rând, fiecare semn zodiacal. Oare tot ea îi spusese că stelele erau pictate invers intenționat? Că ideea era să fie văzute din perspectiva divinității, nu a omenirii. Ben s-a gândit mereu că e doar o scuză inventată după aceea, o poveste drăguță care să acopere greșeala cuiva.

–Înăuntru se află măsura vieții tale, enunța un bărbat în căști, vizibil frustrat. Nimeni nu știe ce înseamnă! Eu de unde naiba să știu?

„Înăuntru se află măsura vieții tale.“ Ben culesese deja destule informații, de la străinii din aeroport și de pe telefonul său la metrou, pentru a recunoaște că aceasta era inscripția de pe cutii. Misterul era vechi de numai câteva ore, însă deja unii oameni interpretau mesajul ca arătând că firul din cutie prezice lungimea finală a vieții.

Dar cum era *posibil* ca așa ceva să fie adevărat? se gândea Ben. Asta ar fi însemnat că lumea s-a răsturnat

cu susul în jos, la fel ca tavanul de deasupra lui, iar acum oamenii vedeau din perspectiva lui Dumnezeu.

Ben s-a sprijinit de peretele rece din spatele lui, ușor amețit. Atunci și-a amintit de perioada de turbulențe din mijlocul zborului care l-a trezit cu o zgâlțâitură, în timp ce avionul se scutura în sus și în jos, aproape vărsând băutura pasagerului de lângă el. De parcă ceva ar fi zguduit scurt atmosfera.

Ben avea să-și dea seama mai târziu că nu toate cutiile au apărut în același timp, ci că au sosit pe timpul nopții, oricând se întâmpla să vină noaptea într-un loc anume. Însă acolo, stând în gara Grand Central, când detaliile serii precedente încă rămâneau în ceață, Ben nu s-a putut abține să nu se întrebe dacă acea zgâlțâitură din aer nu cumva a marcat momentul în care cutiile au sosit jos, pe pământ.